

Met de Pelgrim op pad: “Johannes Bellemakers”

Johannes werd geboren in 1947 in De Rips (Noord-Brabant) waar hij tot 1986 heeft gewoond. Hij is de oudste uit een gezin van 14 kinderen. Inmiddels is hij al weer 52 jaar getrouwd en heeft hij samen met zijn vrouw Annie 3 dochters en 4 kleinkinderen. Johannes is werkzaam geweest in de Grond-, Weg- en Waterbouw.

Het voortraject om op pad te gaan

Aanleiding

In 2003 zitten Johannes en een aantal collega's van het werk zoals gebruikelijk te lunchen. "Als ik met pensioen ben, ga ik samen met ons Annie op de racefiets met minimale bepakking naar Santiago de Compostela". Iedereen lachte om zijn uitspraak, want hij had weer eens iets. De eerste serieuze reactie kwam van zijn baas: "Johannes, dat duurt nog even: waarom ga je nou niet, als jij of Annie wat krijgt, komt het er niet meer van?" Johannes gaf aan dat hij niet genoeg vrije dagen had en bovendien nog altijd het gevoel had niet gemist te kunnen worden op het werk, zeker in de zomer. Hij wilde daarom wachten tot na zijn pensioen, waarop zijn baas aangaf dat hij komend jaar samen met Annie op de racefiets naar Santiago moest gaan. "En wat die vrije dagen betreft, daar komen we samen altijd aan uit"!

Opgewekt reed hij 's avonds naar huis en vertelde aan Annie dat ze volgend jaar samen op de fiets naar Santiago zouden gaan. Ze werd overvallen en haar reactie sprak boekdelen: "hedde gedronken"? Het jaar er na (2004) fietsten ze voor het eerst naar Santiago.

Enig idee van hetgeen je te wachten stond?

Ik had geen enkel idee van hetgeen ons te wachten stond. In eerste instantie trekt de sportieve uitdaging om 80 à 100 kilometer te fietsen, ook als is het traject niet zo vlak als hier in Nederland. Heuvels en bergachtige streken vragen iets meer. Maar ook het feit dat je onderweg bent, soms zonder iemand op een dag te ontmoeten, alleen met jezelf zijn, de beslommingen achter je laten, de verhalen van andere pelgrims. Het was zo intens, ik had hiervan vooraf geen enkele voorstelling.

We zijn lid geworden van het Genootschap, hebben de stempelkaarten gekregen en ik heb wat informatie ingezameld. Door België en Frankrijk fietsen zag ik niet tegen op, maar voor Spanje was ik bang. Ik wist niks van Spanje, kende de taal niet, laat staan dat ik mijn weg, accommodaties, e.d. wist te vinden. Om dit op te lossen hebben we een goede kennis gevraagd om vanaf Saint Jean Pied du Port met een caravan mee te rijden. Hij en zijn vrouw reden vooruit tot in Santiago en maakten kwartier, Annie en ik hadden zo 4 weken lang in Spanje ons onderkomen en soms ook eten. Dat was mijn vuurdoop.

Tijdens de tocht

Welke overnachting zul je niet vergeten?

Er zijn meerdere overnachtingen geweest die vermeldenswaard waren, maar deze in Dax springt er uit. Het was wat later tegen de avond en ik was fietsend onderweg in een afgelegen gebied en op zoek naar een onderkomen. Ik werd al enige tijd gevolgd door een landrover die op een gegeven moment naast me kwam rijden. De bestuurder vroeg of ik op weg was naar Santiago en of ik al een onderkomen had. Ik legde hem uit dat ik nog niets had waarop hij zei: "kom maar bij mij slapen, fiets maar achter me aan". We kwamen bij een kasteel met een slotgracht, de poort ging automatisch open en we stopten bij het koetshuis. "Dit is jouw verblijf

voor vannacht en kom om acht uur bij mij eten in het kasteel”. We hebben zelf gekookt en heerlijk gegeten.

De andere dag kwam er om kwart voor acht iemand uit het dorp met mijn ontbijt en proviand voor onderweg!

En natuurlijk neem je de tijd om te genieten van de vele mooie dingen die je onderweg passeert. De schitterende grootse gotische kathedralen uit de Middeleeuwen, maar ook de nog oudere romaanse kerkjes. Je gaat over heel oude stenen bruggen over kleine riviertjes, die dateren uit de Romeinse tijd of nog ouder, komt door prachtige plaatsjes en steden. De weergaloze natuur, alles wat groeit en bloeit op landerijen en langs de weg, vaak helemaal anders dan je gewend bent van uit Nederland. Vaak teveel om op te noemen: ‘je raakt er vol van’.

Heb je verslag gedaan van je tocht?

Van een aantal tochten heb ik een verslag gemaakt, dat staat op een website te lezen (o.a. www.johannesonderweg.nl en www.johannesopdefiets.nl). De verslagen maakte ik op mijn tablet en later op mijn telefoon, ik was altijd nieuwsgierig naar de reacties van mijn volgers.

Wat was jouw leukste ontmoeting?

Ik heb op mijn camino's veel mensen ontmoet: hoe verder naar het zuiden, hoe vriendelijker de mensen werden. Wij werden vaak met open armen ontvangen wanneer ze wisten dat wij op weg waren naar Santiago.

Onderweg heb ik soms met medepelgrims diepe gesprekken gevoerd. Daarbij ervoer ik dat mensen op pad gaan om heel verschillende redenen: sommigen hadden voor zichzelf een heel speciale missie, een opdracht.

Ik herinner me pater Paul in Orval (België): als je als pelgrim wil slapen in een klooster moet je bij hem zijn. Ik meldde me aan bij de poort en werd te woord gestaan en binnen gelaten. Voor de eerste keer geslapen met de fiets langs het bed. 's Morgens troffen wij na de mis twee nonnen, die daar op dat moment ook met vakantie waren. Zij informeerden of wij pelgrims waren en waar onze reis naartoe ging. Nadat wij aangegeven hadden dat dit het geval was en dat wij op weg waren naar Santiago werden wij spontaan uitgenodigd om met hun te ontbijten. Tijdens het ontbijt vroegen de nonnetjes of wij een kaarsje wilden aansteken in Santiago en duwden ons enkele euro's in de hand! Voor het eerst in een klooster geslapen, heel bijzonder.

Tijdens onze fietstocht waren Annie en ik op zoek naar een slaappleats ergens in Frankrijk. Annie had het helemaal gehad: er was niks te zien of te vinden. Een passerende automobilist ziet aan onze jakobsschelpen dat we pelgrims zijn en vraagt of we een onderkomen hebben. Wij antwoorden dat we nog op zoek zijn. Hij biedt ons aan bij hem te komen slapen. De fietsen op zijn pick-up geladen en kort daarna kwamen we bij zijn woning. Er was een stal ingericht als onderkomen voor passerende pelgrims, wij konden in de voederbak slapen.

Ik heb een Spanjaard ontmoet, afkomstig uit Barcelona, waar ik een week lang mee ben opgetrokken op de 'Camino Torres'. Hij sprak een Spaans dialect dat ik sowieso niet kon verstaan, maar we communiceerden toch wel. Hij kookte elke avond een heerlijk potje voor ons tweeën als een volwaardig kok met 's lands eigen producten en specerijen: een verwennerij! Iedere dag weer.

Had je een steen meegenomen?

Ik heb op mijn pelgrimstochten drie keer een steen meegenomen en bij Cruz de Ferro achtergelaten. Ik hecht aan rituelen. Iedere keer stond er een ander opschrift op de steen, passend bij mijn gemoedsrust van dat moment.

Na de tocht

Welke camino heb je gelopen of gefietst?

Ik ben van nature een fietser, maar ik ben een wandelaar geworden. In totaal ben ik 3 keer in Santiago aangekomen op de fiets en ben ik 8 keer lopend een tocht naar Santiago gemaakt. Meestal startte ik ergens in Spanje of Portugal waarbij ik verschillende routes naar Santiago volgde. De Camino Portugues heb ik een keer mogen begeleiden als reisleader voor de NCRV.

De mooiste camino

Ongetwijfeld de mooiste camino is de San Salvador met start in Leon en einde in Oviedo met een lengte van ca. 110 km. Wandelen te midden van een prachtige natuur in een stille omgeving. De aankomst in Santiago de Compostela is van een ander kaliber: een mooi stadscentrum met mooie gebouwen en een prachtige kathedraal. Een geweldig gevoel van voldoening en dankbaarheid, maar ook van ontzuivering dat jouw pelgrimstocht net achter de rug is.

Indrukken achteraf

Wat is volgens jou het echte pelgrimsgevoel?

Het heeft maar even geduurd voor aler ik een pelgrimsgevoel kreeg. Dat gebeurde vooral in Frankrijk toen ik samen met Annie voor het eerst via de Belgische Ardennen met de fietst op pad ging. Ik voelde mezelf rustiger worden, het onthaasten van de drukke werk- en leefwereld kreeg meer gestalte. Je raakt hartstikke leeg, je komt los van alles en iedereen in je gedachte, doen en laten. Geen radio, tv, telefoon, apps of andere technieken die je met de rest van de wereld verbonden.

Er zijn momenten dat je loopt de janken en je jezelf afvraagt 'waar ben ik toch in godsnaam mee bezig'. Maar tegelijkertijd realiseer je jezelf dat je enorm rijk bent, omdat jouw gezondheid dit toelaat maar ook dat jouw thuisfront erachter staat en jou dit gunt. Ik was zelfs bang om thuis te komen na mijn eerste fietstocht, omdat daar weer de tv, de krant en huisje, boompje, beestje op me zouden zijn en daar zat ik niet op te wachten.

Toen ik thuis kwam, had ik een geweldig gevoel van voldoening en dankbaarheid dat ik de camino had mogen doen.

Wat koester je nu nog het meest?

Johannes laat vol trots zijn wandelstaf zien, zelf gemaakt en een bijzonder verhaal er bij. Deze stok heb ik altijd bij me. In de stok staan de namen gegraveerd van zijn dierbaren (vrouw, kinderen en kleinkinderen). Toen ik met het vliegtuig vanaf het Duitse vliegveld Weeze naar mijn vertrekpunt in Spanje wilde vliegen, mocht de stok vanwege zijn lengte (een wapen) slechts mee als bagage met de overige bagage en dat kostte het nodige aan euro's! Daarop besloot ik de stok door midden te zagen en wel zodanig dat ik deze uit elkaar kon halen en ook weer in elkaar kon worden gepast. Sindsdien kan de stok mee als handbagage.....!

Het hoogtepunt van de tochten

Alle tochten hebben eigenlijk een hoop dingen gemeen. Alle pelgrims zijn gelijkgezind. Het gemak waarmee je met elkaar aan de praat raakt, dingen vertelt en luisterende oren vindt, zijn kenmerkend. Alles lost zich op tijdens de tochten. Ik heb nooit honger of dorst gehad, ik heb nooit buiten hoeven slapen. De mensen die ik aansprak, waren steeds positief. Ik legde daarbij de nadruk op het feit dat ik pelgrim was en geen zwerver.

Wat heeft de camino jou opgeleverd?

Ik ben realistischer geworden in alles, kan beter relativiseren en echt wezenlijke zaken ook primair laten zijn.

Algemene Punten

Advies aan de vertrekkende pelgrim

Ik heb tijdens mijn tochten heel wat pelgrims gesproken. Iedereen gaat op pad en legt een deel van of de hele camino af. Velen bleken ergens op de route een deadline in de tijd te hebben: er moest een trein, bus of vliegtuig worden gehaald en dus was het opschieten geblazen! Stress onderweg, niet echt loskomen van de omgeving, niet echt een pelgrimsgevoel kunnen opbouwen.

Ik adviseer de vertrekkende pelgrims om een open eind te laten aan de tocht, zodat je meer uit je tocht kunt halen.

In de loop der tijd vinden er steeds meer telefonische reserveringen plaats voor slaapplekken. 's Avonds ervoor of vroeg in de ochtend wordt er van uit de startplaats al gereserveerd voor de slaapplek in de refugio van die dag. De technische mogelijkheden halen de authentieke wandelaar ook hier in. Ik betreur dit.

Voor wie of wat zou je een kaars willen opsteken?

Ik zou een kaars aansteken voor al mijn dierbaren.

Tot slot

Toen ik met pensioen ging, ben ik alleen naar Santiago gefietst. Daarna ben ik verder door Europa gefietst en ben ik na ruim 8300 km weer thuis aangekomen. Een onvergetelijke tocht die mij voor altijd in mijn geheugen gegrift zal staan. Mijn gezin stond er achter dat ik dit zou ondernemen.

Momenteel kijk ik met spanning en vol hoop uit naar het moment dat ik weer wandelend vanuit noord Spanje over de Camino Olvidado naar Santiago mag gaan. Ik wil opnieuw gaan genieten van het als pelgrim op pad zijn....!

-0-0-0-0-0-0-